

αὐτὸν στρατὸν χωρὶς μωρὰς ἐπιδείξεις καὶ χωρὶς μωροτέρας τροχαδικὰς ἐκδρομὰς διὰ νὰ στέλλῃ ἔπειτα εἰς τὸ νοσοκομεῖον κατὰ πεντηκοντάδας τοὺς σπασμένους.

Ἐπὶ δεκαημερίαν ἐλόκληρον αἱ Ἀθῆναι ἐκινούντο περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀνακτορικοῦ σκανδάλου. Δυστυχῶς διὰ τὰς νεοφάγους Ἀθήνας τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο ἐφόρησεν ἀφορητεῖ.

Εἰς τὴν γενομένην λύσιν οὐδεὶς ἐκέρδισεν, οὐδεὶς ἔχασεν. Ὁ κ. Κολοκοτρώνης ἐξῆλθε τῶν ἀνακτόρων ὡς ὁ πολιορκούμενος ἐκθρός τοῦ φρουρίου του μὲ τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς. Παρητήθη, δὲν ἀπεπέμφθη. Εἰς δὲ τὸν κ. Καλλιγᾶν ἠνοίχθη ὁ δρόμος πρὸς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου δύναται τώρα νὰ μεταβαίνει ὡς προσκυνητὴς γυμνοκέφαλος.

Τὸ γεγονός τῆς ἐβδομάδος ἦτο ἡ ἐπάνοδος τοῦ κ. Τρικούπη. Ἡ γενομένη αὐτῷ ὑποδοχὴ ἐν Πειραιεὶ οὔτε θερμὴ, οὔτε ψυχρὰ ἦτο. Εἶχε καί τι χλιαρὸν δεληγιαννικῆς σωμαδας. Ὅταν τὸν ἐζητωκραύγασαν, ἠκούσαμεν ἓνα λέγοντα: εἶναι φωναὶ ἐκ τοῦ τάφου. Ὁ ἄνθρωπος ἦτο λίαν τραγικός. Ὁ κ. Τρικούπης ὅμως ἦτο παιδρότατος. Ἐστίλθεν ὡς τὸ ὑπόδημά μου τὴν Κυριακὴν ὅταν πρόκειται νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐφερεν ἀντὶ τοῦ συνήθους ὑψηλοῦ πύλου τοῦ χαμηλόν, ἴσως ἀγορασθέντα ἐν Κατακώλῳ. Ἰσως καὶ διὰ νὰ συνεθίσῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς δημοκρατικωτέραν θερμοκρασίαν. Ἀπὸ τοῦ Τσελέπη μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μετέβη πεζῇ ἐν μέσῳ τῶν φίλων του καὶ τῶν ὁπαδῶν του. Ὁ κ. Λομβάρδος μετέβη πεζῇ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις σταθμοῦ μέχρι τῆς οἰκίας του.

Εἰς βουλευτὴς τῆς ἀριστερᾶς ἠθέλησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ καταβάσῃ ὅλους τοὺς κρεπωλὰς τῆς ἀγορᾶς εἰς Πειραιᾶ· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐπροτίμησαν νὰ πωλήσουν τὸ κρέας τῶν εἰς τοὺς θαμῶνάς των παρὰ τὴν ψυχὴν των εἰς τὸν βουλευτὴν. Ἀντὶ τῶν κρεπωλῶν κατέβη εἰς Πειραιᾶ ὁ κ. Στέφανος Δραγούμης.

Ἐὰν ἦλθεν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ κ. Τρικούπη μετὰ τὸ Σκάνδαλον τῶν Ἀνακτόρων, λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κ. Τρικούπη ἔρχεται ἡ Ὑπουργικὴ Κρίσις. Ἄχρι τοῦδε δὲν ἐμάθομεν ἂν ἡ Κυρία αὐτὴ ἦλθε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, δι' οὗ καὶ οἱ κ.κ. Τρικούπης, Γρίβας καὶ Μοντεσάντος. Μία φεσοῦ διεκρίθη εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ἀλλὰ μέχρις ὥρας εἶναι ἀγνωστον ἂν αὐτὴ ἦτο ἡ ὑπουργικὴ κρίσις.

Δὲν δύναμεθα νὰ μάθωμεν διατί ἠρρυθρίσεν ἡ δεσποινὶς ἡ δούσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τὰς πληροφορίας περὶ τοῦ δειπνου τοῦ κ. Ρικάκη ὅταν εἶπεν ὅτι ὅλα ἦσαν ἐν ἀσωτεῖα; Αὐτὸ τὸ ὅλα τόσον περιεκτικὸν καὶ ἀχανὲς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς στοματάκι;

Ἄν τὸ ἔχῃ ὅμως μεγάλο τὸ στοματάκι, τότε ὅλα τὰ παραπάνω τὰ ἀνακαλοῦμεν.

Ὁ ἀποθανὼν δικαστικὸς κ. Βάλλης ἐκ Μεσολογγίου ἦτο τύπος τιμιωτάτου ὑπαλλήλου, καταλείποντος κάλλιστα τέκνα παιδαγωγηθέντα ἐν τῇ ἀγνῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ βίου

του. Ἡ πολιτεία ἐπὶ τοῦ κ. Τρικούπη εἶχεν ἀμείψει τὴν ὑπερτριακονταετῇ ἀκηλίδωτον ὑπηρεσίαν του δι' ἀγρίας παύσεως ἅμα τῇ πρώτῃ ἀδιαθεσίᾳ του.

Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας τὴν οἰκογένειάν του.

Νὰ ἀναγγεῖλωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς φειδωλῆς εἰς ἐπαίνους *Παλιγγενεσίας* ὅτι ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐν Ἡπείρῳ ἐκδρομῆς του ὁ κ. Χρῆστος Ζάπας καὶ ὅτι διὰ τοῦτο τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα προσέβη σταθμούς τινας περαιτέρω πρὸς τὴν εὐχάριστον λύσιν του;

Ἄς μὴ τὸ ἀναγγεῖλωμεν.

Δημοσιεύοντες σήμερον τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον περὶ τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως ἄρθρον, συγχαίρομεν τὸν νέον συνεργάτην μας **Κώσταμ**, ὅστις μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐξειδικιασμένης κρίσεως ἔγραψε τὰ τοῦ πρώτου ἀθηναϊκοῦ σαλονίου.

## ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Δύο τινὰ παρατηρήσαμεν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Τρικούπη· ὅτι αὕτη ἐπλεονέκτησε τῆς προλαβούσης κατὰ ἓνα Διευθυντὴν τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» καὶ ἐμειονέκτησε κατὰ μίαν προσφώνησιν Κρέμου.

Ὅταν βλέπω τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ μας ἐν ἀμίλλῃ τείνοντας νὰ καταβροχθίσωσι τὸ *Solange* ὀλόκληρον σκέπτομαι ὅτι πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ μεγάλο στομάχι διὰ νὰ δύνανται τὴν αὐτὴν ὄρεξιν νὰ ἀποδείξωσι καὶ κατὰ τῶν τούρκων.

Ὅνομάζουσι συνήθως τὸν βασιλέα ἐνὸς λαοῦ *πατέρα*· ἀσεβέστατον· ὁ βασιλεὺς δὲν ἐγέννησε τὸν λαόν του, ὁ λαὸς ἀνέδειξε τὸν βασιλέα του.

Ἡ φύσις εἶναι πόρνη, διότι ἄλλως πάντες θὰ εἴμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ τώρα ἔχει τὸ μέρος του καὶ ὁ διάβολος.

Ὅσάκις πίνω γίνομαι Γαλιλαῖος· ἀνακαλύπτω τὴν Γῆν κινουμένην· σκέπτομαι λοιπὸν ὅτι καὶ διὰ νὰ γίνῃ τις Θεός, δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ νὰ βγάλῃ τὸ Θεὸ του.

Ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἐγινόμεν θεὸς θὰ ἐποιοῦν μίαν ἔτι σφαῖραν ὅπως ἐκ τῆς ἀλληλομαχίας τῶν δύο εὖρω μέσον νὰ παλλαγῶ ἀμφοτέρων.

Οἱ βασιλεῖς εἰσὶ τάφοι καλλιτεχνικοί· ἐξω πολυτέλεια, μέσα σκότος.

Λέγουσιν οἱ πατέρες ὅτι ὁ Θεὸς δυσφορεῖ διὰ τὴν κακίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ἔπρεπε νὰ ᾔναι καὶ αὐτὸς ἀνθρωπος διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν δὲν θὰ ἦτο κακός.

Παριστάνουσι συνήθως τὸν διάβολον ἀσχημότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Μιστριώτου· τὸ πρᾶγμα δὲν μοι φαίνεται ὀρθόν, ἐκτὸς ἂν τὰ διαβολάκια δὲν εἶναι τέκνα τοῦ πατρὸς **ἡνός.**